

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobkyně **B.H.**, bytem ■■■, zastoupenou Mgr. Petrou Krnošovou, advokátkou se sídlem Arbesova 409, 470 01 Česká Lípa, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2013, č. j. OD 994/13-2/67.1/13214/NL KULK 77990/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 13. 11. 2013, č. j. OD 994/13-2/67.1/13214/NL KULK 77990/2013, se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 10. 2013, č. j. MML084620/13/1488/OD/Hz. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), za což jí byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Uvedeného přestupku se žalobkyně měla dopustit tím, že dne 27. 5. 2013 v 13,30 hod. řídila od nám. ■■■ na pozemní komunikaci ve směru jízdy do ulice ■■■ vozidlo ■■■, na kterém nebyla v rozporu se zvláštním právním předpisem umístěna tabulka registrační značky, čímž žalobkyně porušila povinnost dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

Žalobkyně namítala, že v řízení o přestupku byla porušena její procesní práva. Žalobkyně dovozovala porušení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tím, že nedošlo k vydání prvostupňového rozhodnutí při jednání v její přítomnosti. Podle žalobkyně mělo být v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudkem ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46, nebo ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71, nebo ze dne 2. 10. 2013, č. j. 6 As 29/2013-87, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz) nařízeno nové ústní jednání, k němuž měla být opětovně předvolána. Tento procesní postup magistrát nerespektoval a žalovaný se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe, pokud tuto vadu řízení podpořil.

Jako druhou žalobní námitku žalobkyně uplatnila námitku nesplnění poučovací povinnosti ze strany magistrátu, neboť poučení, které se jí v řízení I. stupně dostalo, nebylo úplné. I na řízení o přestupcích se vztahuje obecná právní úprava, tedy i § 36 správního řádu, a kromě práv, které žalobkyni jako obviněné z přestupku plynou dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, má i obecná práva účastníka správního řízení, o kterých bylo povinností magistrátu ji adekvátním způsobem poučit.

Naposledy žalobkyně spatřovala vady prvostupňového rozhodnutí v jeho nedostatečném odůvodnění, přičemž žalovaný tuto odvolací námitku posoudil nesprávně. V odůvodnění rozhodnutí zcela absentují úvahy, kterými se magistrát řídil při hodnocení podkladů a právních předpisů. V odůvodnění není uvedeno, jakými úvahami se magistrát řídil, pokud dospěl k závěru, že žalobkyně naplnila všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Skutečnost, že žalobkyně neuvedla magistrátu žádné skutečnosti nebo nenavrhl důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že se předmětného přestupku nedopustila, nezbavuje správní orgán povinnosti vést o jejím přestupku úvahy a bez dalšího dospět k závěru o její vině.

Z důvodu porušení procesních zpráv a nesprávného postupu žalobkyně navrhovala, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s ohledem na uplatnění obdobných námitek jako v odvolání, odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí. Dle žalovaného judikatura Nejvyššího správního soudu, a to např. rozsudek ze dne 22. 2. 2006, sp. zn. 1 As 19/2005, ze dne 2. 10. 2013, sp. zn. 6 As 29/2013, konstatují, že projednáním věci je třeba rozumět nejen samotné projednání, ale též rozhodnutí o ní, a vydání rozhodnutí až po ústním jednání s určitou časovou prodlevou představuje vadu řízení, ale tato vada zpravidla nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. V daném případě byly činy kroky k tomu, aby magistrát zjistil důvodnost omluvy k ústnímu jednání, proto bylo namíste vydání rozhodnutí s určitým časovým odstupem (pouze 6 dnů). Žalovaný odkázal na § 71 správního řádu, který upravuje lhůty pro vydání rozhodnutí. Odmítnul i námitku týkající se poučení v předvolání k ústnímu jednání. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V replice žalobkyně označila přístup žalovaného za nepřijatelný a uvedla, že je třeba bezpodmínečně trvat na dodržování všech procesních práv účastníků správního řízení. Podle žalobkyně, zda procesní vada má či nemá vliv na zákonnost rozhodnutí jako takového, je bezvýznamné. Žalobkyně konstatovala, že z žaloby i z jejího postupu ve správním řízení

o přestupku plyne zpochybnění zákonnosti rozhodnutí, jemuž vytýkala i neúplné zjištění skutkového stavu a neúplné poučení o procesních právech a povinnostech žalobkyně ve správním řízení.

Ze spisového materiálu soud ověřil, že z ústního jednání magistrátem nařízeného na den 20. 8. 2013 se žalobkyně předchozího dne telefonicky omluvila, omluva byla akceptována. Další ústní jednání bylo nařízeno na 25. 9. 2013. Před jeho konáním si žalobkyně dne 9. 9. 2013 pořídila fotodokumentaci kompletního správního spisu. Dne 23. 9. 2013 oznámila právní zástupkyně žalobkyně převzetí zastoupení, zároveň požádala o jiný termín konání ústního jednání s tím, že žalobkyně je v zahraničí a právní zástupkyni koliduje tohoto dne nařízené ústní jednání u Okresního soudu v České Lípě. Ještě téhož dne byla právní zástupkyně žalobkyně magistrátem vyzvána, aby omluvu řádně doložila. Den poté právní zástupkyně sdělila, že soudní jednání bylo odročeno při předchozím ústním jednání a tato skutečnost je poznamenána v protokolu o jednání, který nemůže být poskytnut, neboť se jedná o věc výchovy a výživy nezletilého dítěte. Magistrát se obrátil s dotazem na Okresní soud v České Lípě. Z protokolu o ústním jednání dne 25. 9. 2013 plyne, že ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobkyně, byly provedeny důkazy oznámením o přestupku ze dne 27. 5. 2013, fotodokumentací k přestupku, kartou vozidla žalobkyně a magistrát posléze konstatoval, že po zhodnocení důkazu má za to, že žalobkyně je vinna daným přestupkem a naplnila zákonné znaky přestupku proti zákonu o silničním provozu dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť jejím jednáním došlo k porušení § 5 odst. 1 písm. a) daného zákona tím, že svůj vůz řídila bez přidělené registrační značky.

Správní orgán se dne 26. 9. 2013 znovu obrátil na právní zástupkyni žalobkyně, aby řádně doložila svou omluvu tak, že sdělí č. j. vedené před Okresním soudem v České Lípě, v níž mělo být nařízeno ve stejném termínu ústní jednání. Bylo tomu tak poté, co Okresní soud v České Lípě magistrátu sdělil, že v daný termín neprobíhalo ústní jednání, při kterém by byla přítomna uvedená právní zástupkyně, ale s určitostí to lze potvrdit, pokud bude k dispozici sp. zn. projednávané věci. Právní zástupkyně reagovala tak, že tyto informace nemůže sdělit, neboť se jedná o věc nezletilého dítěte, a pokud měl magistrát omluvu z jednání na 25. 9. 2013 za nedostatečnou, mohl rozhodnout ve věci samé.

Dne 1. 10. 2013 bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, které bylo vypraveno dne 3. 10. 2013 a kterým byla žalobkyně uznána vinou z předmětného přestupku a byla jí uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

V odvolání proti uvedenému rozhodnutí žalobkyně namítala shodná procesní pochybení magistrátu jako v žalobě, obecně vytýkala magistrátu nezjištěný skutečný stav věci a nenaplnění materiální stránky přestupku.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítnul a prvostupňové rozhodnutí magistrátu potvrdil. Konstatoval, že přestupek žalobkyně byl řádně projednán v ústním jednání dne 25. 9. 2013, kdy se žalobkyně nedostavila, její omluva byla hodnocena jako nikoli řádná. Zahraniční cesta žalobkyně nebyla nijak doložena. Omluva právní zástupkyně byla vyhodnocena jako nedůvodná, neboť nebylo zjištěno, že by právní zástupkyně byla přítomna u nařízeného jednání u Okresního soudu v České Lípě, jak uváděla.

Žalovaný uvedl, že ačkoli doložení omluvy je na straně účastníka, magistrát ještě omluvu ověřoval. Pokud přestupek projednal v nepřítomnosti žalobkyně a její právní zástupkyně, učinil tak v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, přičemž z tohoto ustanovení nelze dovodit, že v daný den musí být též rozhodnuto. Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou uvedeny v § 71 správního řádu, přičemž rozhodnutí bylo vydáno dne 1. 10. 2013 a vypraveno dne 3. 10. 2013, což není v rozporu s žádným ustanovením správního řádu ani zákona o přestupcích. K poučovací povinnosti žalovaný uvedl, že v předvolání k ústnímu jednání byla žalobkyně řádně poučena dle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, v souladu s § 36 správního řádu byla žalobkyně předvolána k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí na 25. 9. 2013 a tohoto práva se žalobkyně vzdala tím, že se k ústnímu jednání nedostavila. Žalovaný pak konstatoval, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, neboť magistrát odůvodnil naplnění formálních znaků i materiálního znaku přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně při silniční kontrole pouze uvedla, že se nechce na místě vyjadřovat, oznámení o přestupku podepsala. V průběhu řízení neuvedla žádné skutečnosti nebo důkazy, které by nasvědčovaly tomu, že se přestupku nedopustila. Ani v odvolání nerozporovala skutečnost, že na motorovém vozidle ■■■ registrační značky ■■■ nebyla umístěna tabulka registrační znaky vpředu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí podle žalovaného odpovídalo zjištěným skutečnostem a hodnocení podkladů a důkazů bylo dostatečné. Oznámení o přestupku je dokladem, který při silniční kontrole žalobkyně podepsala, a je zřejmé, že by v případě skutečností prokazujících její nevinu, tyto uvedla již na místě silniční kontroly. Žalovaný se rovněž vyjádřil k uloženým sankcím, které byly v obou případech uloženy na spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s. Soud na základě následujících úvah dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval porušením procesních práv žalobkyně tím, že magistrát nenařídil po konání ústního jednání dne 25. 9. 2013 v nepřítomnosti žalobkyně další ústní jednání k vydání rozhodnutí. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *koná o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu.*

Soudu je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007-46, který dospěl k závěru, že je třeba nařídít nové ústní jednání k rozhodnutí o přestupku a k němu obviněného řádně předvolat. Nicméně jak žalovaný uvádí, judikatura Nejvyššího správního soudu považuje popsany postup správního orgánu vadu za vadu řízení, a v řadě případů dovozuje, že taková vada nezpůsobuje bez dalšího nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. např. rozsudky ze dne 16. 10. 2007, č. j. 6 As 29/2006, ze dne 2. 10. 2013, č. j. 6 As 29/2013-87, ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65). Soud se proto zabýval konkrétními okolnostmi daného případu a zkoumal, zda v důsledku nenařízení dalšího ústního jednání k vlastnímu vynesení

rozhodnutí magistrát zkrátil žalobkyni na jejich procesních právech způsobem, který mohl mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci.

Ve shodě se správními orgány má soud za to, že ústní jednání svolané magistrátem na den 25. 9. 2013 mohlo proběhnout v nepřítomnosti žalobkyně a její právní zástupkyně. Omluva a žádost o nový termín konání ústního jednání ze dne 23. 9. 2013 byla správně hodnocena jako účelová, resp. nedostatečná. Omluva byla správnímu orgánu právní zástupkyni adresována 2 dny před konáním ústního jednání a nebyla právní zástupkyní, která musí být náležitostí řádné omluvy k ústnímu jednání a důkazního břemene ležícího na účastníku řízení znalá, řádně doložena. Právní zástupkyně magistrátu neprokázala, že by žalobkyně skutečně dne 25. 9. 2013 pobývala v zahraničí. Rovněž magistrátu nedoložila svou nutnou účast u ústního jednání ve shodném termínu před Okresním soudem v České Lípě. Byly tak splněny podmínky dle § 74 odst. 1 věta druhá zákona o přestupcích k tomu, aby mohl být přestupek dne 25. 9. 2013 projednán v nepřítomnosti žalobkyně a její právní zástupkyně. Pokud správní orgán nad rámec svých povinností přeci jen ověřoval pravdivost důvodů omluvy na straně právní zástupkyně, přestože neunesla důkazní břemeno ohledně důvodnosti omluvy, neboť omluvu nedoprovodila relevantními důkazy, a jen proto rozhodnutí vydal s odstupem 6 dnů, nezkrátil procesní práva žalobkyně způsobem, který by mohl vést k nezákonnému rozhodnutí. Je tomu tak především proto, že v mezidobí od ústního jednání konaného dne 25. 9. 2013, při němž správní orgán nad to konstatoval, že důkazy hodnotil tak, že žalobkyně je z daného přestupku vinnou, nepořizoval žádné další podklady pro vydání rozhodnutí. Soud také hodnotil, že žalobkyně si dne 9. 9. 2013 osobně pořídila fotodokumentaci veškerého spisového materiálu a tímto způsobem se seznámila se všemi podklady, jimiž při ústním jednání dne 25. 9. 2013 magistrát provedl dokazování a na základě kterých dospěl k závěru o vině žalobkyně za uvedené jednání. Přesto ani v průběhu přestupkového řízení před magistrátem žalobkyně neuváděla k dané věci nic, nezmínila žádné skutečnosti na svou obhajobu, k podkladům, které jí byly známe, se nevyjadřovala, ani nenavrhovala provedení dalších důkazů. Rovněž v rámci odvolacího řízení nezmínila, jaká další procesní práva zejména ve vztahu ke skutkovým zjištěním byla v důsledku nenařízení tohoto následného ústního jednání zkrácena a jaký to mohlo mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí.

Žalobkyně se tak ve své podstatě domáhala jen ústního vyhlášení rozhodnutí v její přítomnosti, neboť ať již v přestupkovém řízení, tak v řízení přezkumném soudním nerozporuje, že práva dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích byla porušena konáním ústního jednání dne 25. 9. 2013 v její nepřítomnosti. Trvání na konání ústního jednání pouze k vydání samotného správního rozhodnutí soud považuje za přepjatý formalismus, a to i v řízení o přestupcích. Celou věc je nutno vnímat v kontextu absence výslovné povinnosti ústního vyhlášení rozhodnutí o přestupku a úpravy vydání a oznamování správních rozhodnutí dle § 71 odst. 2 a § 72 správního řádu, z nichž je třeba dovodit, že ani rozhodnutí v podobě ústního vyhlášení výroku rozhodnutí při následném ústním jednání není s ohledem na znění § 72 odst. 1 písm. a) správního řádu považováno za řádné vydání rozhodnutí, když zákon o přestupcích v tomto směru nemá vlastní odlišnou úpravu.

Soud tedy uzavírá s tím, že byla-li žalobkyně v dané věci prokazatelně seznámena se všemi podklady pro rozhodnutí, a pokud správní orgán po ústním projednání věci dne 25. 9. 2013, konaném v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v nepřítomnosti

žalobkyně, neprováděl dokazování, následně pouze vydal rozhodnutí ve věci s odstupem několika dnů, aniž by k jeho vyhlášení nařídil ústní jednání, přičemž důvodem bylo ověření nedostatečné omluvy nad rámec jeho povinností, nelze v takovém postupu shledat porušení procesních práv žalobkyně takové intenzity, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí o přestupku ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Rovněž námitku nedostatečné poučovací povinnosti ze strany magistrátu jako správního orgánu I. stupně soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Žalobkyně nenamítá, že by nebyla řádně poučena v rozsahu svých práv, jež jí plynou z § 73 odst. 2 přestupkového zákona, ale dovolává se nedostatečného poučení v intencích správního řádu. K tomu lze v obecné rovině poznamenat, že poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by měl účastník v daném řízení dělat, a rozsah poučovací povinnosti je vždy nutno vnímat v kontextu stavu daného řízení a konkrétních okolností. V souzeném případě magistrát v oznámení o zahájení řízení o přestupku společně s předvoláním ze dne 31. 7. 2013, č. j. MML084620/13/1488/OD/Hrz, žalobkyni poučil o jejích právech v rámci § 74 odst. 1, 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Zároveň ji poučil v intencích § 4 odst. 2 správního řádu o možnosti nechat se zastupovat v řízení advokátem či jiným zmocněncem ve smyslu § 33 správního řádu, čehož žalobkyně využila. Zmíněnou písemností byla žalobkyně poučena také ve smyslu § 36 odst. 3 a odst. 4 správního řádu o možnosti seznámit se s podklady a způsobem prokazování totožnosti. Žalobkyně následně využila svého práva seznámit se se spisovým materiálem a také si pořídila jeho fotokopii.

Ve shodě se žalovaným má tak soud za to, že poučovací povinnosti magistrát dostál a žalobkyni poučil řádně a dostatečně. Pro úplnost lze dodat, že o právech, jež náleží účastníku řízení podle § 36 odst. 1, odst. 2 správního řádu, byla žalobkyně řádně poučena již v rámci poučení o právech plynoucích jí jako obviněné z přestupku podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích. Ostatně žalobkyně neuvádí konkrétně, na jakých dalších procesních právech byla v důsledku namítaného nedostatečného poučení správním orgánem I. stupně zkrácena. Lze uzavřít s tím, že magistrát žalobkyni nepoučoval pouze v intencích § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, ale poučil ji i o ostatních procesních právech ve smyslu správního řádu, jejichž realizaci v dané fázi řízení považoval za aktuální.

Ve shodě se žalovaným soud shledal odůvodnění prvostupňového rozhodnutí dostatečným. Soud zdůrazňuje, že dílčí nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí, jehož náležitosti stanoví § 68 odst. 3 správního řádu, nezpůsobují nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z odůvodnění správního orgánu I. stupně je podle přesvědčení soudu zřejmé, na základě jakých konkrétních podkladů magistrát shledal žalobkyni vinnou ve výroku rozhodnutí popsaným jednáním, tyto podklady jsou součástí spisového materiálu. Z odůvodnění rozhodnutí magistrátu lze zjistit, jakou právní povinnost svým jednáním (jež bylo prokazováno oznámením o přestupku, fotodokumentací a kartou vozidla, absencí záznamu o vydání registračních značek), žalobkyně porušila, na základě jakého konkrétního ustanovení zákona o silničním provozu bylo toto porušení povinnosti řidiče motorového vozidla magistrátem kvalifikováno. Rovněž byla řádně odůvodněna materiální stránka přestupku a magistrát také na základě konkrétních skutečností zjištěných k danému případu zdůvodnil i uložení pokuty a zákazu řízení motorových vozidel. Soud rovněž nedoznal, že by vypořádání se s odvolacími námitkami ze strany žalovaného bylo nedostatečné, ostatně

odpovídalo tomu, jakým způsobem byly v odvolání vzneseny výhrady vůči postupu magistrátu, kdy s výjimkou porušení procesních ustanovení byly výtky formulovány pouze obecně.

Vypořádání se s posledním žalobním bodem podle soudu odpovídá tomu, že žalobní tvrzení bylo uplatněno víceméně v obecné rovině, kdy žalobkyně magistrátu nevytýkala, jaké konkrétní skutečnosti či úvahy v odůvodnění jeho rozhodnutí postrádá. Shodně tak u napadeného rozhodnutí neuvedla, jaké uplatněné odvolací námitky žalovaný nevypořádal řádně způsobem, ve kterém by bylo možno spatřovat vadu rozhodnutí.

Ačkoli žalobkyně v replice k písemnému vyjádření žalovaného uváděla, že zpochybňovala i neúplné zjištění skutkového stavu, soud konstatuje, že ve lhůtě pro uvedení žalobních bodů podle § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobkyně takovou námitku řádně nevznesla a porušení procesních práv nijak se zákonností napadeného rozhodnutí nespojovala, neuváděla, jaký měla uplatněná procesní pochybení vliv na zjištění skutkového stavu. I v řízení přestupkovém se žalobkyně pouze obecně bránila vydání rozhodnutí, neuváděla, že by se daného jednání nedopustila, případně, že měly být zohledněny určité skutkové okolnosti, z nichž by bylo možno dovodit jiné závěry o naplnění skutkové podstaty přestupku. V žalobě se pak proti skutkovým zjištěním či právní kvalifikaci, ani uložené sankci za přestupek žalobkyně nikterak nebránila, ačkoli v replice uvádí, že tak činila. Nelze se s ohledem na znění § 76 odst. 1 s. ř. s. ztotožnit s názorem žalobkyně, že veškerá procesní pochybení správních orgánů musí nalézt odraz ve zrušení napadených správních rozhodnutí. Na závěr soud zdůrazňuje, že samotné tvrzení zkrácení na procesních právech bez další souvislosti s hodnocením skutkového stavu věci, nasvědčuje spíše účelovosti takových námitek (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76).

Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzené věci byl úspěšný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně ani náklady soudního řízení nepřesáhly rámec běžné činnosti správního orgánu, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 2. května 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně